

Ludo Bekkers

Kunst- en fotografierecensent

Foto's Bert Danckaert: muren om uren naar te uren

Ludo Bekkers Kunst- en fotografierecensent

16/10/2013 om 21:24 - Bijgewerkt om 21:23

Al vele jaren concentreert de Antwerpse fotograaf Bert Danckaert zich op muren in allerlei steden, all over the world.

© Bert Danckaert

De Antwerpse fotograaf Bert Danckaert (°1965) heeft lang in de luwte gewerkt. Hij stelde her en der ten toon zoals in de discrete Antwerpse galerie Stieglitz en daar werd hij kortgeleden afgesnoept door de financieel sterke Brusselse galerie Roberto Polo waar hij nu tentoonstelt met *simultaan* een reeks beelden in BOZAR. Het gaat hem nu blijkbaar voor de wind al zijn zijn foto's niet spectaculair te noemen. Al vele jaren concentreert Danckaert zich op muren in allerlei steden, all over the world. Hij bereisde vele continenten met steeds hetzelfde doel, muren en gevelpartijen. De foto's zijn in eerste instantie erg esthetisch, koel, en onderhuids refererend

naar constructivistische en minimalistische schilderijen of architectuur (Piet Mondriaan, Mies van der Rohe). Ze staan ver af van documentaire fotografie al zijn het uiteraard documenten van een stedelijk patroon zonder dat er mensen in circuleren. Zowel in eigen land als in China en Japan, de Verenigde Staten, Zuid-Afrika of India zoekt hij straatwanden die door de voorbijganger niet worden opgemerkt maar die hém treffen door een esthetische meerwaarde. Kleurvlakken, toevallig achtergelaten elementen die soms absurd lijken in de context maar die voor hem gaan deel uitmaken van een constructie die hem inspireert.

Het kan voor de gewone toeschouwer misschien vervelend worden wanneer men die foto's aan de wanden van een expositie aaneen geregen ziet maar wanneer men ze bekijkt in het zopas uitgegeven boek ("Simple Present") en ze blad na blad herbekijkt wordt niet slechts de inventiviteit van de fotograaf duidelijker maar ook de gevarieerdheid van de opnamen. Het is als een muzikaal thema met variaties. Tijdens zijn vele reizen merkte hij op dat er enerzijds aan de muren te zien is dat er een beeld van een stad bestaat dat zich laat lezen als het resultaat van een soort universaliteit. Men kan aan de muren zien dat er maar weinig verschil bestaat in gedetailleerde uiterlijke architecturale verschijningsvormen waar ook. Anderzijds stelde hij vast dat er in sommige steden, zoals Havana of Shanghai, urbane aspecten waren die zo typisch Cubaans of Chinees waren dat zijn opvattingen over mondialisering niet altijd steek hielden. Er is dus meer aan de hand dan zomaar muren of gevels fotograferen. Hij wil ook een maatschappelijk discours voeren al is dat op het eerste gezicht niet onmiddellijk en duidelijk afleesbaar uit de foto's. Ze hebben derhalve een verborgen dubbele bodem die schuil gaat achter een doorgedreven esthetisch patroon.

Bert Danckaert is niet in de verleiding gekomen om de actuele trend van supergrote formaten in zijn presentatie te volgen. Zijn uitstekende prints zijn van middelgroot formaat zodat ze niet intimiderend werken op de toeschouwer en een zekere intimiteit behouden die het non-documentaire van zijn werk verduidelijken. Zo nodigen ze ook uit op het aandachtig bekijken en te reflecteren op de betekenis er van. Het is trouwens pas na langere tijd dat de foto's hun werkelijke bedoeling prijs geven. Wat insluit dat het geen gemakkelijke fotografie is maar aandacht vraagt. Zijn reis naar India bracht hem op een ander spoor. Hij werd gefascineerd door de vele honden die zich in de straten ophielden en fotografeerde hen, dood of levend?, liggend op het asfalt. En ook de stations en treinen begonnen hem te boeien. Wordt het een nieuwe fase in zijn oeuvre, een breuk misschien. Open vraag.

Behalve het fotoboek verscheen er ook een ook een publicatie met de titel "De Extra's". Beide werken vormen de basis voor een doctoraatsonderzoek in de kunsten dat hij uitvoerde voor de Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen en de universiteit van Tilburg. Dit boek is een opzet met een duale vorm. Enerzijds lezen we beschouwingen over fotografie en die worden afgewisseld met hoofdstukken uit een kleine roman. Die vertelt zijn wedervaren in Mumbai waar hij met zijn oudere broer, Wim, bekend als acteur in tal van televisiefeuilletons, naartoe trok. Ze werden op een wandeling door de stad aangesproken om deel uit te maken van een groep personen die wilde figureren in een van de vele films in Bollywood. De Danckaerts gingen er op in, voornamelijk omdat de fotograaf hier een gelegenheid zag om in de filmstudio's beelden te kunnen maken van de typische filmdecors. Het is een hilarisch verhaal dat bewijst hoe een fotograaf ook auteur kan worden. Tussen haakjes, van het voorgenomen fotoproject kwam niets in huis en ook niet van het ter plaatse ontstane idee om de medefiguranten, de extra's, te portretteren op de set.

Tentoonstelling "No Exit", Brussel Roberto Polo Gallery (bij De Zavel) en in BOZAR nog tot 3 november.